

PETER HENRICI

Doživeta Cerkev

Na kratko predstavimo zanimivo knjigo, ki je izšla ob 90. rojstnem dnevu škofa Petra Henricija: »Doživeta Cerkev. Od Löwena prek Rima v Zürich.«

Škof Peter Henrici je kot nečak Hansa Ursa von Balthasarja tesno povezan z Mednarodno katoliško revijo *Communio*. Kar štirikrat se je udeležil mednarodnega srečanja urednikov v Sloveniji, nekajkrat pa tudi drugih zborovanj. Vedno je rad poudarjal svojo prijateljsko povezanost z nadškofom Alojzjem Šuštarjem in ga pogosto obiskoval. Ob škofovskem imenovanju mu je bila dodeljena naslovna škofija Osor (Absorum) na otoku Krk. Škof Peter Henrici je bil pomožni škof v Churu, kjer je bil Alojzij Šuštar več let generalni vikar in profesor.

Glavni življenjepisni podatki: Peter Henrici je bil rojen 31. 3. 1928 v Zürichu, kjer je obiskoval ljudsko šolo, gimnazijo ter na univerzi študiral staro filologijo in indogermanistiko. Leta 1947 je stopil k jezuitom. Študiral je v Pullachu pri Münchnu, v Rimu in Louvainu. Leta 1956 je doktoriral na papeški univerzi Gregoriana v Rimu. Duhovniško posvečenje je prejel 23. 7. 1958 – torej je lani obhajal biserno mašo. Bil je profesor za novejšo filozofijo in več let tudi dekan filozofske fakultete na Gregoriani ter gostujoči profesor v Pullachu, Innsbrucku, San Franciscu, Saõ Paulu, Kinshasi in Berlinu. 31. 5. 1993 je bil v Einsiedelnu posvečen v škofa, nato je bil generalni vikar škofije Chur za Zürich. 2007 em. pomožni škof, 2008 honorarni profesor na Teološki visoki šoli v Churu.

Peter Henrici, Erlebte Kirche. Von Löwen über Rom nach Zürich. Izd. Urban Fink. Spremenjena beseda Christian M. Rutishauser SJ, Zürich 2018, 261 strani + fotografije. – Recenzija Anton Štrukelj.

Knjiga »Doživeta Cerkev« vsebuje šest poglavij. Prvo poglavje »Doživljanje koncila« (17–30) prinaša iz neposredne bližine avtorjeve spomine na obdobje priprave in potekanja drugega vatikanskega koncila. V drugem poglavju so popisna osebna »srečanje z ljudmi Cerkve« (61–84). To so Karl Rahner, Chiara Lubich in Carlo Maria Martini kot jezuit, ekseget in milanski škof. Iskrivo so opisana avtorjeva srečanja s papežem Janezom Pavlom II. in Benediktom XVI.

Tretje poglavje »Poskus pokoncilske podobe Cerkve« (85–103) in četrto »Vprašanja Cerkvi« (105–160) predstavljata osebno soočanje z razgibanimi pokoncilskimi vrenji. Opisan je tudi nastanek revije *Communio*. Poučen je njegov članek »Rojstvo univerze iz duha Cerkve« (131–145). Za švicarske razmere je zanimivo peto poglavje »Cerkev in država v Švici« (161–209). Šesto poglavje »Ekumensko sosedstvo. Možnosti in meje« (211–243) prinaša nekatere avtorjeve pridige in stališča v duhu ekumenizma, ki spada med prednostna vprašanja konfesionalno zelo pestre Švice. Knjiga vsebuje štirideset slik iz življenja in delovanja škofa Petra Henricija, biografske podatke in seznam navedenih del in oseb.

Poudariti je treba, da je Henrici eden največjih poznavalcev francoskega filozofa Maurica Blondela. Poleg tega je iz rokopisov prevedel in predstavil duhovni dnevnik »Memoriale« prvega jezuita v Nemčiji, Petra Faberja, ki ga je papež Frančišek razglasil za svetnika. Papež Frančišek v svoji apostolski spodbudi »*Evangelii gaudium, Veselje evangelija*« (171) navaja lepo besedo Petra Faberja »Čas je glasnik Boga.«

